ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)
z 21. septembra 2004 *

Vo veci T-104/02,

Société française de transports Gondrand Frères SA, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: M. Famchon, advokát, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: C. Durand, B. Stromsky a X. Lewis, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podaná proti rozhodnutiu Komisie K (2002) 24, konečné znenie, zo 14. januára 2002, ktorým bolo rozhodnuté, že v konkrétnom prípade neexistujú dôvody na odpustenie dovozného cla,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇAEURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (piata rozšírená komora),

v zložení: predsedníčka rozšírenej komory P. Lindh, sudcovia R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi a M. E. Martins Ribeiro,

tajomník: I. Natsinas, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. decembra 2003,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Odôvodnenie č. 39 nariadenia Rady (ES) č. 3319/94 z 22. decembra 1994, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovozy roztoku močoviny a dusičnanu amónneho pochádzajúce z Bulharska a Poľska a vyvážané spoločnosťami, ktoré nie sú oslobodené od cla, a ktorým sa s konečnou platnosťou vyberá dočasne uložené clo [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 350, s. 20), ktoré sa nachádza v hlave H nazvanej „Antidumpingové opatrenia", stanovuje:

„Vzhľadom na podstatnú ujmu, ktorú utrpelo výrobné odvetvie Spoločenstva vo forme finančných strát, a vzhľadom na možnosť, že zavedenie cla *ad valorem* pre tento sezónny a cenovo veľmi citlivý výrobok bude mať škodlivý dopad na cenovú

situáciu na trhu Spoločenstva, a z dôvodu existencie množstva dovozných postupov prostredníctvom spoločností tretích štátov, sa považuje za vhodné uložiť variabilné clo na úrovni, ktorá by umožnila výrobnému odvetviu Spoločenstva zvýšiť ceny za dovozy, pri ktorých sú faktúry vystavené priamo bulharskými alebo poľskými výrobcami alebo osobami, ktoré vyviezli dotknuté výrobky počas obdobia prešetrovania, na úroveň umožňujúcu dosiahnutie zisku, a špecifické clo na tom istom základe pre všetky ostatné dovozy s cieľom vyhnúť sa obchádzaniu antidumpingových opatrení." [*neoficiálny preklad*]

2 Článok 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94 zavádza nasledujúcu definíciu antidumpingového cla:

„Suma antidumpingového cla na dovozy pochádzajúce z Poľska je rozdiel medzi minimálnou dovoznou cenou 89 ecu za tonu výrobku a cenou [sumou nákladov, poistenia a prepravného (npp)] na hranici Spoločenstva po pripočítaní splatného cla [spoločný colný sadzobník (SCS)], ktoré sa vzťahuje na tonu výrobku vo všetkých prípadoch, v ktorých npp cena na hranici Spoločenstva po pripočítaní SCS splatného cla, ktoré sa vzťahuje na tonu výrobku, je nižšia ako minimálna dovozná cena a v ktorých pri dovozoch prepustených do režimu voľného obehu sú faktúry vystavené priamo nezávislému dovozcovi nasledujúcimi vývozcami alebo výrobcami nachádzajúcimi sa v Poľsku:

...

— Zaklady Azotowe Pulawy, Pulawy,

— (TARIC dodatočný kód: 8793).

Pre dovozy prepustené do režimu voľného obehu, pri ktorých nie sú faktúry vystavené niektorým z vyššie uvedených vývozcov alebo výrobcov nachádzajúcich sa v Poľsku priamo nezávislému dovozcovi, sa určuje nasledujúce špecifické clo:

pre certifikovaný výrobok, ... ktorého výrobcom je Zaklady Azotowe Pulawy... špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu výrobku... (TARIC dodatočný kód: 8795)." [*neoficiálny preklad*]

3 Článok 236 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1, ďalej len „Colný kódex") stanovuje, že dovozné alebo vývozné clo bude vrátené, ak sa zistí, že v čase, kedy bolo zaplatené, nebola suma tohto cla dlžná na základe právnych predpisov, alebo že bola zapísaná do účtovnej evidencie v rozpore s článkom 220 ods. 2. Vrátenie alebo odpustenie však nebude povolené, ak skutočnosti, ktoré viedli k zaplateniu alebo zapísaniu sumy cla do účtovnej evidencie, ktorá nebola dlžná na základe právnych predpisov, vyplývajú z úmyselného konania dotknutej osoby.

4 Článok 239 Colného kódexu (ďalej len „ustanovenie o spravodlivom zaobchádzaní") znie:

„1. Dovozné clo alebo vývozné clo môže byť vrátené alebo odpustené aj v iných prípadoch, než sú uvedené v článkoch 236, 237 a 238:

— ak bude stanovené v súlade s postupom výboru,

— ak vyplýva z okolností, ktoré nie je možné považovať za podvodné konanie alebo hrubú [zjavnú — *neoficiálny preklad*] nedbanlivosť dotknutej osoby. Prípady, kedy je možné toto ustanovenie uplatniť, a postupy na ich uplatnenie sa stanovia v súlade s postupom výboru. Vrátenie alebo odpustenie môže podliehať zvláštnym podmienkam.

2. Clo môže byť vrátené alebo odpustené z dôvodov uvedených v odseku 1 na základe žiadosti podanej príslušnému colnému úradu do 12 mesiacov odo dňa, kedy bola suma cla dlžníkovi oznámená. Vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch však colné orgány môžu túto lehotu predĺžiť."

5 Článok 905 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/1993 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 253, s. 1, ďalej len „vykonávacie nariadenie") stanovuje:

„Ak rozhodujúci colný orgán, ktorému bola predložená žiadosť o vrátenie alebo odpustenie podľa článku 239 ods. 2 kódexu, nemôže prijať rozhodnutia na základe článku 899, pričom je žiadosť podporovaná dôkazmi, ktoré môžu zakladať špeciálnu situáciu vyplývajúcu z okolností, ktorým nemožno pripísať žiadny podvod alebo zjavné zanedbanie zo strany príslušnej osoby, členský štát, ktorý má toto oprávnenie, zašle prípad Komisii na vyriešenie podľa postupu ustanoveného v článkoch 906 až 909..."

6 Podľa článku 399 francúzskeho colného kódexu „účastníkom" podvodného konania je ten, kto sa akýmkoľvek spôsobom podieľa na pašovaní alebo na porušovaní colných predpisov dovozom alebo vývozom bez colného vyhlásenia. Účastníkom sa v súvislosti s podvodným konaním ukladajú rovnaké tresty ako tým, ktorí sa dopustili porušenia colných predpisov, a okrem toho tresty zbavenia práv ustanovených článkom 432 tohto kódexu.

Skutkové okolnosti

7 Žalobca je francúzska spoločnosť, ktorá podniká ako autorizovaný colný zástupca. V dňoch 22. a 23. augusta a 17. septembra 1996 boli colným úradom v Rouene (Francúzsko) prepustené do režimu voľného obehu tri zásielky roztoku močoviny a dusičnanu amónneho pochádzajúce z Poľska, pričom žalobca vystupoval v mene troch francúzskych spoločností, konkrétne UNCAA, Champagne Fertilisants a EFI Trade (ďalej len „príjemcovia zásielok").

8 Tieto tovary kúpila od poľskej spoločnosti Zaklady Azotowe Pulawy (ďalej len „ZAP") francúzska spoločnosť Evertrade. Na úhradu ceny tovarov vystavil najprv ZAP faktúry spoločnosti Evertrade, ktorá potom vystavila faktúry príjemcom zásielok (faktúry z 12. augusta 1996 č. 96.00230 a 96.00231 vystavené spoločnosti Champagne Fertilisant, č. 96.00232 vystavená spoločnosti UNCAA a faktúry z 21. augusta 1996 č. 96.00243, 96.00244, 96.00245 a 96.00246 vystavené spoločnosti EFI Trade).

9 Colné vyhlásenie podané žalobcom obsahovalo žiadosť o oslobodenie od antidumpingového cla na základe článku 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94. Tovary boli po ich predložení 22. a 23. augusta a 17. septembra 1996 prijaté colnými orgánmi na colnom úrade v Rouene (ďalej len „príslušný colný orgán"), ktoré ich označili pečiatkou „ACD" („admis conforme sur documents" — zhoda uznaná na základe dokumentov). Súčasťou colných vyhlásení bolo sedem faktúr vystavených spoločnosťou Evertrade (pozri bod 8 tohto rozsudku).

10 Listom zo 4. júla 1997 oznámil hlavný výberca pre clá a nepriame dane Medziregionálneho colného riaditeľstva v Rouene žalobcovi, že pri následnej kontrole colných vyhlásení zistil, že pri predmetných dovozoch ZAP nevystavil faktúry priamo trom príjemcom zásielok. Na základe toho preto dospel k záveru, že v tomto prípade malo byť uložené špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu výrobku

a že žalobca musí zaplatiť dlh vo výške 1 757 175 francúzskych frankov na antidumpingovom cle a vo výške 96 643 francúzskych frankov na dani z pridanej hodnoty (DPH), teda celkom vo výške 1 853 818 francúzskych frankov (ďalej „antidumpingový dlh").

11 Listom z 3. augusta 2000 adresovaným generálnemu riaditeľovi colných úradov (Rouen) požiadal žalobca na základe článku 236 ods. 1 a článku 239 ods. 1 Colného kódexu o odpustenie antidumpingového cla, ktorého zaplatenie sa od neho požadovalo. Dňa 12. decembra 2000 informovalo francúzske generálne riaditeľstvo ciel a nepriamych daní žalobcu, že táto jeho žiadosť o odpustenie cla bola na základe článku 239 Colného kódexu postúpená Komisii.

12 Rozhodnutím K(2002) 24, konečné znenie, zo 14. januára 2002 Komisia zamietla túto žiadosť, pričom rozhodla, že v uvedenom prípade neexistujú dôvody na odpustenie dovozného cla (ďalej len „napadnuté rozhodnutie").

Konanie a návrhy účastníkov konania

13 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. apríla 2002 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

14 Súd prvého stupňa (piata rozšírená komora) rozhodol po vypočutí správy sudcu spravodajcu o začatí ústnej časti konania bez nariadenia dokazovania.

15 Žalobca sa nedostavil na pojednávanie nariadené na 18. decembra 2003, pričom tajomník potvrdil, že predvolanie na pojednávanie bolo zaslané na žalobcovu adresu pre doručovanie v Luxemburgu a že potvrdenie o prevzatí tohto predvolania bolo doručené späť do Kancelárie Súdu prvého stupňa. Po porade s Komisiou, ktorá ponechala otázku týkajúcu sa možnosti prerušiť konanie na úvahu Súdu prvého stupňa, sa Súd prvého stupňa rozhodol v pojednávaní pokračovať.

16 Komisia predniesla svoj ústny návrh a odpovedala na otázky, ktoré jej Súd prvého stupňa položil na pojednávaní.

17 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyslovil, že žaloba je prípustná,

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— priznal žalobcovi odpustenie antidumpingového cla, ktoré mu bolo uložené.

18 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

O prípustnosti žalobného návrhu, aby Súd prvého stupňa priznal žalobcovi odpustenie antidumpingového cla, ktoré mu bolo uložené

Tvrdenia účastníkov konania

19 Komisia tvrdí, že návrh žalobcu, podľa ktorého by mu Súd prvého stupňa mal priznať odpustenie antidumpingového cla, ktoré sa od neho požaduje, je neprípustný. Tvrdí, že Súd prvého stupňa nemôže na seba preberať úlohu správnych orgánov zodpovedných za rozhodovanie o odpustení.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

20 Je ustálenou súdnou praxou, že Súd prvého stupňa nie je na základe žaloby o neplatnosť aktu podľa článku 230 ES oprávnený ukladať orgánom Spoločenstva pokyny, ani preberať na seba úlohu, ktorá im bola zverená. V prípade, ak Súd prvého stupňa vyhlási napadnutý akt za neplatný, je na dotknutom orgáne, aby v súlade s článkom 233 ES urobil nevyhnutné opatrenia, aby vyhovel rozsudku Súdu prvého stupňa (rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. januára 1998, Ladbroke Racing/Komisia, T-67/94, Zb. s. II-1, bod 200, a zo 16. septembra 1998, IECC/Komisia, T-133/95 a T-204/95, Zb. s. II-3645, bod 52). Z tohto dôvodu musí byť žalobcov návrh, aby mu Súd prvého stupňa priznal odpustenie antidumpingového cla, ktoré mu bolo uložené, zamietnutý ako neprípustný.

O veci samej

21 Na podporu svojej žaloby uvádza žalobca tri žalobné dôvody, v ktorých tvrdí, po prvé, že neexistuje žiadny antidumpingový dlh, po druhé, že došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu, a po tretie, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa formálne náležitosti.

O prvom žalobnom dôvode založenom na neexistencii antidumpingového dlhu

Tvrdenia účastníkov konania

22 Žalobca popiera existenciu antidumpingového dlhu. Tvrdí, že cena, na úhradu ktorej ZAP vystavil faktúru spoločnosti Evertrade a *a fortiori* Evertrade príjemcom zásielok, bola značne vyššia ako minimálna dovozná cena 89 ecu uvedená v článku 1 ods. 3 prvom pododseku nariadenia č. 3319/94 a že v dôsledku toho nebola dumpingovou cenou. Žalobca uvádza, že zaťaženie colného zástupcu finančným bremenom antidumpingového cla v súvislosti s dovozmi, ktoré celkom zjavne nie sú ani dumpingové, ani neobchádzajú antidumpingové opatrenia, je neprijateľné, a to tak vecne, ako aj z pohľadu práva a spravodlivosti.

23 Komisia tvrdí, že žalobca nemôže napadnúť platnosť napadnutého rozhodnutia tým, že uplatní ako dôvod neexistenciu antidumpingového dlhu. Rozhodnutia, ktoré Komisia prijíma v súvislosti s odpustením cla z dôvodov spravodlivosti, nie sú určené na to, aby nimi bola rozhodnutá otázka, či colný dlh existuje (rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 1998, Sportgoods, C-413/96, Zb. s. I-5285, body 39 až 43, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. júla 1998, Kia Motors a Broekman Motorship/Komisia, T-195/97, Zb. s. II-2907, bod 36).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

24 Súd prvého stupňa poznamenáva, že v článku 239 Colného kódexu je formulované „generálne ustanovenie o spravodlivom zaobchádzaní". Toto ustanovenie a článok 905 vykonávacieho nariadenia sú určené na to, aby riešili výnimočnú situáciu, v ktorej sa môže nachádzať dotknutý podnikateľský subjekt v porovnaní s inými podnikateľskými subjektmi vykonávajúcimi tú istú podnikateľskú činnosť (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 25. februára 1999, Trans-Ex-Import, C-86/77, Zb. s. I-1041, bod 18, a zo 7. septembra 1999, De Haan, C-61/98, Zb. s. I-5003, bod 52). Ustanovenie o spravodlivom zaobchádzaní a článok 905 vykonávacieho nariadenia sú určené predovšetkým na to, aby sa uplatnili v prípade, ak okolnosti charakterizujúce vzťah medzi dotknutým podnikateľským subjektom a príslušnou správou sú také, že by od neho nebolo spravodlivé požadovať, aby znášal straty, ku ktorým by za bežných okolností nedošlo (rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. februára 1998, Eyckeler & Malt/Komisia, T-42/96, Zb. s II-401, bod 132). Vrátenie alebo odpustenie dovozného alebo vývozného cla, ku ktorému môže dôjsť len za určitých podmienok a v prípadoch osobitne upravených vo vyššie uvedených ustanoveniach, je výnimkou z bežného režimu dovozu a vývozu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 13. marca 2003, Holandsko/Komisia, C-156/00, Zb. s. I-2527, bod 91).

25 Z uvedeného vyplýva, že žiadosti adresované Komisii na základe ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní v spojení s článkom 905 vykonávacieho nariadenia sa netýkajú otázky, či antidumpingový dlh existuje alebo nie, ale žiada sa nimi len rozhodnúť, či sú alebo nie sú dané špeciálne okolnosti, ktoré môžu z pohľadu spravodlivosti odôvodniť vrátenie dovozného alebo vývozného cla (pozri analogicky rozsudky Sportsgood, už citovaný, body 39 až 43, a Kia Motors a Broekman Motorship/Komisia, už citovaný, body 36 a 37). Skutočnosť, že je Komisii predložená takáto žiadosť, predpokladá existenciu colného dlhu, keďže žiadateľ má k dispozícii iné právne prostriedky, ktorými môže jeho existenciu napadnúť, predovšetkým podľa nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1).

26 Z tohto dôvodu je nevyhnutné rozhodnúť, že žalobca nemôže v tomto konaní napádať existenciu antidumpingového dlhu.

27 Z uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení

28 Tento žalobný dôvod je rozdelený do dvoch častí. Po prvé žalobca vytýka Komisii, že v jej postupe došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu, keď Komisia odmietla uznať, že v prejednávanej veci ide o „špeciálnu situáciu". Po druhé žalobca tvrdí, že mu nemožno pripísať žiadne podvodné konanie alebo zjavné zanedbanie.

Prvá časť žalobného dôvodu

— Tvrdenia účastníkov konania

29 Na prvom mieste žalobca tvrdí, že jeho údajné nesplnenie podmienok je „čisto formálne" a nemalo žiaden podstatný vplyv na správne fungovanie príslušného colného režimu v zmysle článku 204 Colného kódexu.

30 Na druhom mieste žalobca namieta, že podrobenie dotknutého dovozu antidumpingovému clu len z dôvodu, že faktúra vystavená vývozcom prvému príjemcovi usadenému v Spoločenstve neumožňuje dovozcovi preukázať, že nedošlo k obchádzaniu antidumpingových opatrení, ide ďaleko nad rámec cieľov sledovaných príslušnou právnou úpravou. Ciele nariadenia č. 3319/94, ako sú popísané v jeho odôvodnení, nie sú v súlade s textom nariadenia. Cieľom sledovaným zákonodarcom Spoločenstva, ktorý je vysvetlený v odôvodnení č. 39 nariadenia č. 3319/94, bolo vyhnúť sa obchádzaniu antidumpingových opatrení vytváraním dovozných postupov zahŕňajúcich účasť sprostredkovateľských spoločností tretích štátov. V prejednávanej veci však nejde o takýto prípad, pretože prvým kupujúcim vo vzťahu k poľskému vývozcovi bola francúzska spoločnosť. Podľa žalobcu ak by si zákonodarca Spoločenstva želal vylúčiť všetky formy trojstranných dohôd, neobmedzovalo by odôvodnenie nariadenia č. 3319/94 definíciu sledovaného cieľa len na „dovozné postupy prostredníctvom spoločností tretích štátov".

31 Žalobca napáda tvrdenie Komisie, vysvetlené v bode 50 tohto rozsudku, v zmysle ktorého Evertrade tým, že sa dobrovoľne nezúčastnila obchodného postupu viditeľného zo strany colných orgánov, získala absolútnu slobodu vo vzťahu k cene, na ktorú jej boli vystavené faktúry, a tým zbavila colné orgány práva vykonať kontrolu toho, či nedošlo k poskytnutiu ďalšej zľavy. Ak by tieto orgány mali pochybnosti o cene, ktorú Evertrade zaplatila ZAP, mohli vykonať kontrolu ceny podľa článku 65 francúzskeho colného kódexu. Tvrdenie týkajúce sa možnosti Evertrade získať dodatočnú zľavu je irelevantné. Po prvé riziko podvodného konania je rovnaké bez ohľadu na to, či je priamy kupujúci v Poľsku označeným dovozcom. Po druhé v prípade podvodného konania by boli Evertrade na základe článku 399 francúzskeho colného kódexu uložené rovnaké tresty buď ako páchateľovi v prípade, ak by colné vyhlásenie bolo urobené v jeho mene, alebo ako účastníkovi na podvodnom konaní v prípade dovozov uskutočnených vo vlastnom mene kupujúceho.

32 Okrem toho sa žalobca dovoláva skutočnosti, že je zložité uskutočniť výklad článku 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94 a že veľké množstvo podnikateľských subjektov a colných orgánov v členských štátoch vykladalo toto ustanovenie nesprávne. Uvádza, že listom z 12. decembra 2000 od francúzskeho generálneho riaditeľstva pre

clá a nepriame dane informujúcim žalobcu, že jeho žiadosť o odpustenie cla bola postúpená Komisii (pozri bod 11 tohto rozsudku), došlo k uznaniu, že v prejednávanej veci existovala špeciálna situácia z dôvodu, že dovozná cena tovaru nebola nižšia ako minimálne ceny ustanovené nariadením č. 3319/94 a z dôvodu, že skutočnosť, že tovary boli uvedené na trh v mene konečného príjemcu, s faktúrou vystavenou francúzskym sprostredkovateľom, sama osebe odôvodňuje uloženie špecifického cla.

33 Žalobca tvrdí, že Komisia vykladá článok 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94 ako zavádzajúci dve rozličné clá. Po prvé stanovuje variabilné clo, ktoré sa rovná rozdielu medzi minimálnou dovoznou cenou, určenou na 89 ecu a npp cenou na hranici Spoločenstva po pripočítaní SCS splatného cla vzťahujúceho sa na tonu výrobku v prípadoch, v ktorých je npp cena nižšia ako 89 ecu a faktúry za dovozy sú vystavené ZAP priamo nezávislému dovozcovi. Po druhé stanovuje špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu v prípade, keď ZAP nevystavil faktúru priamo dovozcovi. Článok 1 ods. 3 však neupravuje metódu výpočtu dumpingovej prirážky v prípadoch, keď cena, na ktorú ZAP vystavil faktúru, je vyššia ako 89 ecu za tonu. Žalobca tvrdí, že výklad Komisie, podľa ktorého by malo byť v takejto situácii platené antidumpingové clo, keďže poľský vývozca nevystavil faktúru priamo dovozcovi, nie je nijakým spôsobom opodstatnený. V skutočnosti môže byť toto ustanovenie vykladané tak, že vytvára uvedený rozdiel len vo vzťahu k prípadom, v ktorých je npp cena nižšia ako minimálna cena 89 ecu, pričom odôvodnenie č. 39 nariadenia č. 3319/94 toto ustanovenie nijako neobjasňuje, pretože odkazuje na „úroveň, ktorá by umožnila výrobnému odvetviu Spoločenstva zvýšiť ceny na úroveň umožňujúcu dosiahnutie zisku" a naznačuje, že špecifické clo je vypočítané s cieľom „vyhnúť sa obchádzaniu antidumpingových opatrení". Odôvodnenie č. 39 tiež odkazuje na „existenciu množstva dovozných postupov prostredníctvom spoločností tretích štátov", čo však nie je prípad v prejednávanej veci.

34 Žalobca dodáva, že mikrofiš colných sadzieb týkajúci sa dotknutých položiek sadzobníka zachováva tento rozpor.

35 Žalobca tvrdí, že v prejednávanej veci existuje špeciálna situácia spočívajúca v skutočnosti, že na základe „bežného omylu vo výklade" článku 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94 požiadal o oslobodenie od antidumpingového cla pre tovary, ktoré spĺňali všetky objektívne podmienky, aby boli takto oslobodené, pričom sa zároveň rozhodol uviesť tovary do režimu voľného obehu v mene konečných príjemcov zásielok, zatiaľ čo mal požiadať o prepustenie do režimu voľného obehu v mene Evertrade. Príslušný colný orgán, ktorý prijal colné vyhlásenia až po kontrole tovaru a sprievodných dokladov, dospel k záveru, že voľba TARIC dodatočného kódu bola opodstatnená.

36 Vo svojej replike žalobca vyvracia tvrdenie Komisie, podľa ktorého v prejednávanom prípade nemohla existovať špeciálna situácia z dôvodu, že sa v rovnakej situácii nachádzalo neurčité množstvo hospodárskych subjektov. Situácia žalobcu je špeciálna z dôvodu, že npp cena na hranici Spoločenstva, za ktorú ZAP predal dovezené tovary, bola zjavne vyššia ako minimálna dovozná cena uvedená v článku 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94, pričom na úhradu ceny tovarov vystavil ZAP faktúru francúzskej spoločnosti Evertrade, ktorej účtovníctvo mohli francúzski colní inšpektori bez obmedzenia preskúmať. Takéto okolnosti nie sú spoločné neurčitému počtu podnikateľských subjektov.

37 Na treťom mieste žalobca tvrdí, že keď boli tovary dovezené, príslušný colný orgán, ktorý dokonale poznal podmienky uskutočnenia dovozu, prijal colné vyhlásenia bez akýchkoľvek výhrad.

38 Na podporu tohto tvrdenia žalobca vysvetľuje, že tovary prešli cez „obeh 1" (čo je zrejmé zo skutočnosti, že colné vyhlásenia sú opatrené odtlačkom pečiatky „CIR 1"), čo znamená, že tovary samotné, ako aj priložené doklady boli skontrolované. Príslušný colný orgán videl, že žalobca podpísal colné vyhlásenie tak, že položky sadzobníka vyplnil s odkazom na TARIC dodatočný kód 8793, ktorý zodpovedá dovozom spôsobilým na oslobodenie od antidumpingového cla, a nie s odkazom na

TARIC dodatočný kód 8795, ktorý sa použije v prípade dovozov, ktoré nie sú spôsobilé na takéto oslobodenie. Podľa názoru žalobcu, skutočnosť, že príslušný colný orgán opatril colné vyhlásenie odtlačkom pečiatky „ACD", a nie „uznané" znamená, že doklady, vrátane colných vyhlásení, overil.

39 V dôsledku toho mal príslušný colný orgán zistiť, po prvé, že ZAP, ktorý vystupoval v colnom vyhlásení ako odosielateľ, a spoločnosť, ktorá vystavila faktúru, vrátane colného vyhlásenia, konkrétne Evertrade, neboli jednou a tou istou osobou a po druhé, že daný TARIC dodatočný kód nemohol byť prijatý z dôvodu, že faktúru vystavila Evertrade a že deklarovaná hodnota tovaru bola odvodená z tejto faktúry. Colný orgán samotný pochybil, keď za týchto okolností súhlasil s oslobodením od antidumpingového cla.

40 Žalobca tvrdí, že Komisia nemôže bez toho, aby si sama neprotirečila, zároveň trvať na tom, že sa od príslušného colného orgánu nevyžadovalo, aby vykonal kontrolu toho, či sú colné vyhlásenia v súlade s právnou úpravou, čakajúc týmto spôsobom na následnú kontrolu, ktorá by preverila, že vyhlásenia vyhovovali najzákladnejším požiadavkám, a zároveň tvrdiť, že skutočnosť, že Evertrade nevystupuje ako priamy dovozca by mu mohla umožniť obchádzanie právnej úpravy. K vyvráteniu tejto hypotézy by stačilo vykonať v čase následnej kontroly aj kontrolu ceny skutočne zaplatenej spoločnosťou Evertrade. Okrem toho v prejednávanej veci poslala Evertrade predmetné faktúry príslušnému colnému orgánu hneď, ako bola na to po prvýkrát vyzvaná.

41 Skutočnosť, že príslušný colný orgán prijal prvé colné vyhlásenie podané 22. augusta 1996 bez akýchkoľvek pripomienok, mohla viesť žalobcu jedine k tomu, aby aj nasledujúce colné vyhlásenia podal rovnakým spôsobom.

42 Na záver žalobca vo svojej replike dodáva, že článok 220 ods. 2 písm. b) Colného kódexu rovnako nasvedčuje v prospech odpustenia cla.

43 Komisia odmieta tvrdenie, že žalobca sa nachádzal v špeciálnej situácii.

44 Na prvom mieste, pokiaľ ide o údajne čisto formálnu povahu nesplnenia podmienok zo strany žalobcu, Komisia trvá *inter alia* na tom, že žalobca sa nemôže náležite odvolávať na článok 204 Colného kódexu. Komisia znovu zdôrazňuje, že „jej rozhodnutia v súvislosti s odpustením cla z dôvodov spravodlivosti nie sú určené na to, aby nimi bola rozhodnutá otázka, či colný dlh existuje". Článok 204 stanovuje jeden zo spôsobov, ktorými vzniká colný dlh.

45 Na druhom mieste Komisia spochybňuje význam žalobcových tvrdení, podľa ktorých podriadenie predmetných dovozov antidumpingovému clu ide nad rámec cieľov nariadenia č. 3319/94 a článok 1 ods. 3 nariadenia spôsobuje výkladové problémy.

46 Komisia v tomto smere uvádza, že odpustenie cla z dôvodov spravodlivosti sa riadi dvomi „základnými zásadami". Po prvé, podľa názoru Komisie, situácia objektívnej povahy, ktorá sa vzťahuje na neurčité množstvo podnikateľských subjektov, nevytvára špeciálnu situáciu na účely ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní (rozsudok Súdneho dvora z 26. marca 1987, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, 58/86, Zb. s. 1525, bod 22). Po druhé žiadny omyl alebo opomenutie zo strany správnych orgánov nemôžu viesť k uplatneniu ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní, pokiaľ nebola podnikateľskému subjektu v dôsledku takéhoto omylu alebo opomenutia uložená finančná povinnosť, voči ktorej nemal k dispozícii žiadny právny prostriedok nápravy (rozsudok Súdneho dvora z 12. marca 1987, Cerealmangini a Italgrani/Komisia, 244/85 a 245/85, Zb. s. 1303, bod 17).

47 Komisia sa domnieva, že žiaden rozpor medzi cieľmi nariadenia č. 3319/94, ako sú popísané v jeho odôvodnení, a textom samotného nariadenia nemôže vytvoriť špeciálnu situáciu v zmysle článku 905 vykonávacieho nariadenia.

48 V rovnakom zmysle Komisia tvrdí, že akékoľvek výkladové problémy spojené s nariadením č. 3319/94 nespôsobujú, že by sa žalobca nachádzal vo výnimočnej situácii v porovnaní s inými subjektmi vykonávajúcimi tú istú činnosť, pretože každý takýto problém má vplyv na neurčité množstvo podnikateľských subjektov.

49 Komisia uvádza, že tvrdenie žalobcu, podľa ktorého cieľ alternatívnej metódy výpočtu antidumpingového cla nemá žiaden vzťah k takému druhu obchodov, ako je ten, ktorý je dotknutý v tomto konaní, musí byť zamietnuté z dôvodu, že „všetky trojstranné dohody, ktoré využívajú sprostredkovateľa, znamenajú riziko, že bude obchádzané ‚variabilné' antidumpingové clo (založené na minimálnej cene)".

50 Komisia dodáva, že je irelevantné tvrdenie žalobcu, podľa ktorého cena, na úhradu ktorej vystavila ZAP faktúru spoločnosti Evertrade, bola vyššia ako minimálna dovozná cena. Uplatnenie špecifického antidumpingového cla bolo opodstatnené z dôvodu, že existovala pochybnosť, pokiaľ ide o cenu platenú výrobcovi alebo vývozcovi. Uvádza, že „tým, že sa dobrovoľne nezúčastnila obchodného postupu viditeľného zo strany colných orgánov (tým, že nepreclila tovary sama), získala Evertrade absolútnu slobodu vo vzťahu k cene, na ktorú jej boli vystavené faktúry, a tak zbavila colné orgány práva vykonať kontrolu akejkoľvek ďalšej zľavy, ktorá mohla byť požadovaná alebo poskytnutá poľským dodávateľom".

51 Na treťom mieste Komisia tvrdí, že žalobca nemohol žiadne zo svojich tvrdení založiť na skutočnosti, že colné orgány prijali sporné colné vyhlásenia. Komisia odmieta tvrdenie, že sa colné orgány samotné dopustili v prejednávanej veci omylu, pričom predkladá množstvo argumentov.

52 Po prvé Komisia tvrdí, na rozdiel od žalobcovho návrhu, že keď boli tovary dovezené, neboli colné vyhlásenia prijaté príslušným colným orgánom bez výhrad. Na podporu tohto tvrdenia trvá Komisia na tom, že je „vecne nesprávne" tvrdiť, že skutočnosť, že na colných vyhláseniach boli vyznačené písmena „ACD" znamená, že

doklady, vrátane colných vyhlásení boli overené. Takéto písmená znamenajú len to, že colné vyhlásenia boli prijaté ako vyhovujúce požiadavkám colných predpisov. Komisia poznamenáva, že v prípadoch, ak je colné vyhlásenie prijaté ako vyhovujúce, príslušný colný orgán vykoná len kontrolu toho, že časti colného vyhlásenia, ktoré musia byť vyplnené, skutočne vyplnené boli a že sa tam nachádzajú aj doklady, ktoré musí colné vyhlásenie povinne obsahovať; v tomto prípade tak príslušný colný orgán obmedzil svoju činnosť na kontrolu prítomnosti dokladov, ale nekontroloval ich obsah. V čase colnej kontroly tak neboli dôsledne overené ani doklady a ani tovary neboli podrobené fyzickej kontrole.

53 Podľa názoru Komisie skutočnosť, že colné vyhlásenia sú označené ako „obeh 1" tieto závery nepopiera, ale ich naopak potvrdzuje. Pri označení „obeh 1" môžu colné orgány nepochybne vykonať fyzickú kontrolu tovaru, ale v prejednávanom prípade tak neurobili, čo je zrejmé z písmen „ACD". Dôsledné overenie dokladov by bolo vykonané v prípade, ak by bol použitý režim „obeh 2", čo však nebol prípad v prejednávanej veci.

54 Po druhé Komisia uvádza, že len omyly, ktoré možno pripísať konaniu príslušných orgánov, alebo ich zavinenej nečinnosti v prípadoch, v ktorých by už minimálna aktivita odhalila nezrovnalosti, oprávňujú nepristúpiť k vymáhaniu cla *a posteriori*. V tomto zmysle sú vylúčené omyly spôsobené nesprávnymi colnými vyhláseniami podanými zodpovednou osobou (rozsudok Súdneho dvora z 27. júna 1991, Mecanarte,C-348/89, Zb. s. I-3277, body 23 a 26).

55 V dôsledku toho, podľa názoru Komisie, len samotné prijatie colného vyhlásenia, ktoré príslušný colný orgán uzná za vyhovujúce, nevytvára špeciálnu situáciu, dokonca ani v prípade, keď mal príslušný orgán k dispozícii všetky faktory, ktoré ukazovali, že colné vyhlásenie v čase prijatia nespĺňa podmienky stanovené colnými predpismi.

56 Po tretie Komisia tvrdí, že žalobca nemôže žiadny zo svojich žalobných dôvodov založiť na skutočnosti, že colný úrad v Rouene prijal prvé colné vyhlásenie bez akýchkoľvek výhrad. Žiadna osoba sa nemôže dovolávať porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery, pokiaľ jej správne orgány neposkytli absolútne záruky (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. septembra 1995, Lefebvre a i./Komisia, T-571/93, Zb. s. II-2379, bod 72). Komisia tiež tvrdí, že žalobca ako colný zástupca nemohol mať žiadne pochybnosti o význame písmen „ACD", a tak nemohol založiť legitímnu dôveru na pôvodnom prijatí jeho colných vyhlásení.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

57 Zo znenia článku 905 vykonávacieho nariadenia je zrejmé, že vrátenie dovozného cla závisí od súčasného splnenia dvoch kumulatívnych podmienok, ktorými sú existencia špeciálnej situácie a neexistencia zjavnej nedbanlivosti alebo podvodného konania na strane dotknutej osoby. V dôsledku toho musí byť vrátenie cla zamietnuté v prípade, ak nie je splnená čo len jedna z týchto podmienok (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. januára 2000, Mehibas Dordtselaan/Komisia, T-290/97, Zb. s. II-15, bod 87).

58 Je potrebné poznamenať, že Súdny dvor už rozhodol, že skutočnosti „spôsobilé založiť špeciálnu situáciu vyplývajúcu z okolností, za ktorých nemožno dotknutej osobe pripísať žiadne podvodné konanie alebo zjavnú nedbanlivosť" v zmysle článku 905, sú dané v prípade, keď z pohľadu cieľov, ktoré sú dôvodom ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní, je zistená existencia takých skutočností, ktoré spôsobujú, že sa žiadateľ nachádza vo výnimočnej situácii v porovnaní s ostatnými hospodárskymi subjektmi vykonávajúcimi tú istú činnosť (rozsudok vo veci Trans-Ex-Import, už citovaný, bod 22, a rozsudok Súdneho dvora z 27. septembra 2001, Bacardi, C-253/99, Zb. s. I-6493, bod 56).

59 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého spôsobuje článok 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94 výkladové problémy (pozri body 32 až 35 tohto rozsudku) a veľké množstvo subjektov a colných orgánov v členských štátoch vykladalo toto ustanovenie nesprávne, Súd prvého stupňa konštatuje, že znenie tohto ustanovenia nepredstavuje žiaden osobitný problém.

60 So zreteľom na uvedené je potrebné poznamenať, že článok 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94 zavádza, po prvé, variabilné antidumpingové clo, ktoré sa uloží v prípade, keď na dovozy prepustené do režimu voľného obehu vystavia faktúru nezávislému dovozcovi určití vývozcovia alebo výrobcovia umiestnení v Poľsku, vrátane ZAP a zároveň pokiaľ je npp cena na hranici Spoločenstva po pripočítaní SCS cla nižšia ako minimálna dovozná cena 89 ecu za tonu výrobku, a po druhé, pevné alebo špecifické clo, ktoré sa uplatní v prípadoch, keď na dovozy prepustené do režimu voľného obehu nie sú faktúry vystavené priamo nezávislému dovozcovi.

61 Z nariadenia č. 3319/94 je zrejmé, že na rozdiel od variabilného cla ustanoveného článkom 1 ods. 3 prvým pododsekom nariadenia špecifické clo, ustanovené v druhom pododseku tohto ustanovenia, sa vyberá v prípadoch, keď na dovozy prepustené do režimu voľného obehu nie sú faktúry vystavené priamo nezávislému dovozcovi, bez ohľadu na rozdiel medzi npp cenou na hranici Spoločenstva a minimálnou dovoznou cenou stanovenou na 89 ecu.

62 Uloženie špecifického cla vyplýva zo zámeru zákonodarcu Spoločenstva, vysvetleného v odôvodnení č. 39 nariadenia č. 3319/94 predísť akýmkoľvek prípadom obchádzania antidumpingových opatrení prostredníctvom dovozov, pri ktorých označení vývozcovia alebo výrobcovia nevystavili faktúry priamo nezávislému dovozcovi. Článok 1 ods. 3 druhý pododsek nariadenia 3319/94 tak mieri na situácie, keď vývozca alebo výrobca nevystavil faktúru priamo nezávislému dovozcovi s cieľom vylúčiť všetky formy trojstranných dohôd, ktoré by mohli znamenať riziko obchádzania antidumpingových opatrení.

63 V danom prípade je z dokladov predložených Súdu prvého stupňa zrejmé, že na tri zásielky prepustené žalobcovi do režimu voľného obehu 22. a 23. augusta a 17. septembra 1996 nevystavila ZAP faktúry priamo príjemcom zásielok, ale najprv spoločnosti Evertrade, ktorá následne vystavila faktúry trom príjemcom zásielok. V dôsledku toho, že ZAP nevystavila faktúry priamo príjemcom zásielok tovaru, patrí situácia jednoznačne do pôsobnosti článku 1 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 3319/94.

64 Toto zistenie neoslabuje tvrdenie žalobcu, v zmysle ktorého by podrobenie predmetných dovozov antidumpingovému clu išlo nad rámec cieľov nariadenia 3319/94 z dôvodu, že podľa jeho názoru, v prejednávanej veci nedošlo k obchádzaniu antidumpingových opatrení a cena zaplatená Evertrade mohla byť overená.

65 Súd prvého stupňa v tomto zmysle poznamenáva, po prvé, že žalobca nemôže v tomto konaní nastoliť otázku existencie antidumpingového dlhu. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenia uplatnené žalobcom na účely tohto žalobného dôvodu, týkajúce sa ceny, ktorú Evertrade skutočne zaplatila ZAP, sú irelevantné.

66 Po druhé, ako bolo uvedené v bodoch 59 až 62 tohto rozsudku, pravidlo stanovené v článku 1 ods. 3 druhom pododseku nariadenia č. 3319/94 nie je nejednoznačné a bolo vytvorené s cieľom zabezpečiť potrebný účinok ustanovení nariadenia s cieľom zamedziť riziku obchádzania antidumpingových opatrení využívaním trojstranných dovozných dohôd, ktoré by predovšetkým mohli umelo zvýšiť npp cenu na hranici Spoločenstva, a tak umožniť, aby nebolo uložené variabilné clo ustanovené článkom 1 ods. 3 prvým pododsekom nariadenia. V tejto súvislosti nie je podľa názoru Súdu prvého stupňa pre uplatnenie článku 1 ods. 3 druhého pododseku nariadenia 3319/94 nevyhnutné zistiť, že došlo k obchádzaniu antidumpingových opatrení. Z nariadenia 3319/94 vyplýva, že v prípadoch, keď pri dovozoch

nie sú faktúry vystavené vývozcom alebo výrobcom priamo nezávislému dovozcovi, sa riziko obchádzania považuje za dokázané. Za týchto okolností malo byť špecifické clo vo výške 19 ecu za tonu výrobku certifikovaného ZAP, na ktorý ustanovenie odkazuje, v každom prípade zaplatené.

67 Dokonca aj v prípade, ak by boli zistené údajné výkladové problémy spojené s článkom 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94, ktorých sa žalobca dovoláva, neodôvodňovalo by to existenciu okolností, ktoré by vo vzťahu k žalobcovi mohli vytvárať špeciálnu situáciu. Takéto problémy by rovnakým spôsobom ovplyvňovali všetky hospodárske subjekty dovážajúce roztok močoviny a dusičnanu amónneho pôvodom z Poľska a v ich dôsledku by sa žalobca nenachádzal vo výnimočnej situácii v porovnaní s mnohými inými hospodárskymi subjektmi.

68 V dôsledku toho žalobca nepreukázal existenciu okolností, ktoré by zakladali špeciálnu situáciu v zmysle článku 905 vykonávacieho nariadenia.

69 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu týkajúce sa čisto formálnej povahy jeho údajného nesplnenia podmienok, Súd prvého stupňa konštatuje, že so zreteľom na znenie a účel článku 1 ods. 3 nariadenia č. 3319/94, nie je podmienka, že vývozca alebo výrobca musí vystaviť faktúry priamo nezávislému dovozcovi k tomu, aby bolo uložené variabilné clo, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, svojou povahou čisto formálna. V skutočnosti by nesplnenie tejto podmienky malo podstatný vplyv na riadne fungovanie colného režimu z dôvodu, že existencia množstva dovozných postupov môže zvyšovať riziko obchádzania antidumpingových opatrení.

70 Okrem toho, ako správne tvrdila Komisia, nevystavenie priamej faktúry nie je zahrnuté medzi príklady nesplnenia podmienok, ktoré nemajú žiaden podstatný vplyv na fungovanie dotknutých colných pravidiel, ustanovené článkom 859 vykonávacieho nariadenia, s prihliadnutím na ktorý je potrebné vykladať článok 204 Colného kódexu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Zb. s. I-7877, bod 43).

71 Žalobca ďalej tvrdí, že príslušný colný orgán nemal prijať sporné colné vyhlásenia z dôvodu, že poľská spoločnosť vystupujúca v týchto vyhláseniach ako dodávateľ a spoločnosť, ktorá vystavila faktúry, priložené k colným vyhláseniam, neboli jednou a tou istou osobou.

72 Podľa názoru Súdu prvého stupňa vychádza toto tvrdenie z nesprávneho výkladu týkajúceho sa spôsobu, akým francúzske orgány nakladali s dokladmi, konkrétne z nesprávneho výkladu vyznačenia písmen „ACD" na colných vyhláseniach. Ako vysvetlila Komisia vo svojom vyjadrení (pozri body 52 a 53 tohto rozsudku), tieto písmena znamenajú len to, že časti colného vyhlásenia, ktoré musia byť vyplnené, skutočne vyplnené boli a že boli predložené doklady, ktoré musí colné vyhlásenie povinne obsahovať. Z tohto dôvodu skutočnosť, že tri zásielky boli prepustené do režimu voľného obehu po tom, čo boli doklady opatrené odtlačkom pečiatky s týmito tromi písmenami, nie je potvrdením francúzskych colných orgánov, že informácie obsiahnuté v predmetných colných vyhláseniach alebo v dokladoch k nim priložených sú správne alebo presné a nezabraňovalo vykonaniu následnej kontroly s prihliadnutím na podmienky vzťahujúce sa na TARIC kód uvedený žalobcom v mene dovozcu.

73 V každom prípade je potrebné pamätať na to, že ZAP, ktorá je jedným z vývozcov alebo výrobcov, na ktorých výslovne odkazuje článok 1 ods. 3 nariadenia 3319/94 a na ktorých výrobky môže byť pri splnení určitých podmienok uložené variabilné antidumpingové clo, bol označený v colných vyhláseniach ako vývozca a spoločnosti usadené vo Francúzsku boli uvedené ako príjemcovia zásielok. Okrem toho TARIC kód 8793, použiteľný v prípadoch, keď na dovozy prepustené do režimu voľného obehu sú faktúry vystavené nezávislému dovozcovi priamo niektorým z vývozcov

alebo výrobcov, na ktorých odkazuje nariadenie č. 3319/94 a ktorí sa nachádzajú v Poľsku, je uvedený v predmetných colných vyhláseniach. Z tohto dôvodu Súd prvého stupňa zastáva názor, že nesprávnosť týkajúca sa splnenia nevyhnutných podmienok pre uplatnenie variabilného antidumpingového cla podľa článku 1 ods. 3 nariadenia 3319/94 spočíva v skutočnosti, že k colným vyhláseniam nebola priložená žiadna faktúra vystavená ZAP priamo trom príjemcom zásielok.

74 Je vhodné poukázať tiež na to, že v prejednávanej veci nejde o prípad, v ktorom by namiesto príslušných faktúr, konkrétne faktúr vystavených poľským vývozcom priamo trom príjemcom zásielok, boli omylom predložené nesprávne faktúry. ZAP naozaj nevystavila faktúry príjemcom zásielok, keďže v prejednávanej veci prebehol celý obchod v dvoch stupňoch (pozri bod 8 tohto rozsudku).

75 Súd prvého stupňa z tohto dôvodu uzatvára, že francúzske colné orgány nemali za daných okolností povinnosť odmietnuť dotknuté colné vyhlásenia a nedopustili sa žiadnej chyby, keď colné vyhlásenia označili písmenami „ACD" skôr, než pokračovali vykonaním dôsledného overenia informácií uvedených v colných vyhláseniach a súladu týchto informácií s tými, ktoré odhalilo overenie faktúr priložených k colným vyhláseniam. Je potrebné konštatovať, že za informácie obsiahnuté v predmetných colných vyhláseniach sú zodpovední dovozca a colný zástupca konajúci v jeho mene. Ak sa teda po dôslednej previerke ukázalo, že tieto informácie boli nesprávne, stále to neznamená, že francúzske colné orgány pochybili pri prepustení dotknutých tovarov do režimu voľného obehu tým, že označili colné vyhlásenia písmenami „ACD".

76 Pokiaľ ide o žalobcovu námietku, že ho francúzske colné orgány tým, že 22. augusta 1996 prijali jeho prvé colné vyhlásenie bez pripomienok viedli k tomu, aby neskoršie colné vyhlásenia podal za rovnakých podmienok (pozri bod 41 tohto rozsudku), je potrebné pamätať na to, že v prejednávanej veci boli v období kratšom ako jeden mesiac, konkrétne medzi 22. augustom a 17. septembrom 1996, predložené len tri

colné vyhlásenia (pozri bod 9 tohto rozsudku). Súd prvého stupňa konštatuje, že toto obdobie bolo príliš krátke na to, aby francúzske orgány vykonali dôsledné overenie prvého colného vyhlásenia a v dôsledku toho objavili chybu skôr, ako boli predložené neskoršie colné vyhlásenia.

77 V každom prípade, dokonca aj vtedy, ak by francúzske colné orgány vykonali dôslednejšie overenie dokladov predložených žalobcom v čase, keď boli tri zásielky prepustené do režimu voľného obehu a zistili chybu, ktorú žalobca urobil na tlačivách, týkajúcu sa použitého TARIC kódu, táto skutočnosť by nezmenila ani podstatu obchodnej transakcie v tejto veci, ani skutočnosť, že na úhradu zásielok boli faktúry vystavené dvakrát, prvýkrát spoločnosťou ZAP spoločnosti Evertrade a potom spoločnosťou Evertrade trom príjemcom zásielok, a že sa z tohto dôvodu malo vybrať pevné antidumpingové clo. Na základe uvedeného je nevyhnutné uzavrieť, že Komisia sa nedopustila zjavnej chyby v posúdení, keď zistila, že okolnosti prejednávanej veci nezakladali špeciálnu situáciu v zmysle ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní a článku 905 vykonávacieho nariadenia.

78 S prihliadnutím na vyššie uvedené úvahy musí byť prvá časť tohto žalobného dôvodu zamietnutá.

79 Z dôvodu, že jedna z kumulatívnych podmienok stanovených článkom 905 vykonávacieho nariadenia pre vrátenie dovozného cla nie je splnená, nie je potrebné preskúmať druhú časť tohto žalobného dôvodu.

80 V dôsledku toho sa druhý žalobný dôvod zamieta.

O treťom žalobnom dôvode založenom na formálnej nezákonnosti napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

81 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa formálne náležitosti z dôvodu, že nijakým spôsobom neodkazuje na žalobcu. Jediným náznakom, že rozhodnutie sa vzťahuje na žalobcu, je skutočnosť, že výška cla, na ktorú odkazuje napadnuté rozhodnutie je podobná ako suma, v súvislosti s ktorou bola podaná žiadosť o odpustenie. Táto skutočnosť zvlášť poškodzuje žalobcu, pretože ide o individuálne rozhodnutie, ktoré nemá všeobecnú povahu.

82 Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spĺňa formálne náležitosti a že nedošlo k porušeniu žiadnych podstatných procesných náležitostí.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

83 Je potrebné uviesť, ako správne zdôrazňuje Komisia, že žiadne ustanovenie článku 905 a nasl. vykonávacieho nariadenia, ktoré upravujú konanie týkajúce sa odpustenia cla na základe ustanovenia o spravodlivom zaobchádzaní, nevyžaduje od Komisie, aby v rozhodnutí, ktorým sa toto konanie končí, uviedla meno osoby žiadajúcej o odpustenie. Z týchto ustanovení je zrejmé, že je to členský štát, v ktorom pôsobí rozhodujúci colný orgán, ktorý predkladá vec Komisii, takže Komisia môže o nej rozhodovať. Následne je rozhodnutie Komisie o tom, či existuje špeciálna situácia alebo nie, oznamované dotknutému členskému štátu.

84 V každom prípade žalobca nepoprel, že mu napadnuté rozhodnutie bolo oznámené francúzskymi colnými orgánmi. Okrem toho je z dokladov predložených Súdu prvého stupňa zrejmé, že Komisia žalobcu informovala listom z 27. septembra 2001 o tom, že jej bola doručená jeho žiadosť o odpustenie dovozného cla, postúpená francúzskymi orgánmi, a informovala žalobcu tiež o svojom posúdení veci s cieľom umožniť mu realizovať jeho právo na obhajobu. Komisia zároveň v tomto liste uviedla, že žiadosť o odpustenie bola zaregistrovaná pod referenčným číslom REM 06/01, tým istým, ktoré bolo uvedené v napadnutom rozhodnutí. Toto číslo umožnilo žalobcovi nadobudnúť istotu, že medzi žiadosťou o odpustenie postúpenou francúzskymi orgánmi Komisii a napadnutým rozhodnutím existuje spojenie.

85 Z týchto úvah vyplýva, že tento žalobný dôvod je nedôvodný a musí byť z tohto dôvodu zamietnutý.

86 Pretože žiaden zo žalobných dôvodov uplatnených proti napadnutému rozhodnutiu nebol úspešný, musí byť žaloba zamietnutá.

O trovách

87 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1) **Žaloba sa zamieta.**

2) **Žalobca znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 21. septembra 2004.

Tajomník

H. Jung

Predsedníčka komory

P. Lindh